

Position, naar den er lønnet paa en saadan Maade, at de paagældende ere i Stand til at leve deraf. Men det har jo faktisk været saaledes, at medens der nu i mange Aar har været en opadgaende Periode for Erhvervslivet paa alle Omraader, ogsaa for Landbruget, have de fastlønnede Statsembedsmænd, baade store og smaa, kæmpet en fortvivlet Kamp for at kunne klare sig. Og der er fra alle Sider blevet raabt paa, at Staten skal være den første og den bedste Arbejdsgiver. Og er det ikke rigtigt, har det ikke den største Betydning, at Statens Embeds- og Bestillingsmænd ere lønnede paa en saadan Maade, at de kunne ernære deres Familie og derved bidrage deres til, at Erhvervslivet kan gaa frem paa forskellig Maade? Er der noget, jeg beklager, er det det, at Lønningsforhøjelsen i de første 4 Aar for en vis Del af Tjenestemændene ikke maa overstige 20 pCt. Det blev ogsaa udtalt af vor Ordfører (Goos) ved Sagens første Behandling, og det er en Opfattelse, som deles af alle Højremænd lige saavel som af de andre Partier, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan tale om, at der i Folket er Sorg og Bedrøvelse over de store Forbedringer. Tværtimod tror jeg at kunne sige, at der i det store Flertal af det danske Folk er Glæde over, at Staten paa denne Maade ikke alene for Post- og Jernbaneembedsmændene, men overfor alle Embeds- og Bestillingsmænd har vist, at den er villig til at gøre Lønningerne saaledes, at de ere passende i Forhold til Tiderne og til hele Udviklingen.

Lunn: Jeg takker det ærede socialdemokratiske Medlem (Christiansen) for de gode Raad, han gav mig, men jeg beklager, at jeg har givet ham Anledning til at give disse gode Raad og som Følge deraf holde et socialdemokratisk Foredrag. Jeg mente, at jeg ikke gav ham nogen Anledning dertil, eftersom han selv erklærer, at han af Slutningen af min Tale er bleven paa det rene med, at jeg talte kun paa mine egne Vegne, og saa behøvede han jo ikke at tage sig af Partiinteresserne og Partiforholdene og give vort Parti gode Raad.

Til den højtærede Minister skal jeg bemærke, at han oplyste, at ogsaa Højre havde krævet Lønforhøjelse. Ja, det har jeg ogsaa været med til, og det er jeg fremdeles med til, hvor som helst der trænges, hvor som helst der er Nød og Trang, hvor som helst Staten betaler en uanstændig lav Løn eller en Løn, som

vedkommende Embedsmænd overhovedet ikke kunne leve af; der er jeg den første til at ønske Lønforhøjelse, og saaledes har mit Parti hele Tiden stillet sig under Debatten. Men noget andet er jo, hvad der her sker. Her tager man for at skablonisere Forholdet i 4 Etater, som arbejde under højest ulige Vilkaar, dem alle sammen op til Behandling og giver dem en Lønforhøjelse, hvad enten der trænges til den eller ej, fordi der maaske i en anden Etat trænges til en under tilsvarende, men ikke de samme Forhold. Det, jeg beklager, er kun dette, at Staten ved at bruge sin Overmagt i Konkurrencen lægger det private Erhverv Hindringer i Vejen for dets Udvikling og optager under sin Beskyttelse og med Tilsikring af alle mulige Goder Kampen med det private Initiativ og kalder de unge og da navnlig Dygtighederne til sig. Den højtærede Minister sagde endvidere, at Tiderne have forandret sig, siden Lønningslovene blev givne. Ja, det er jo sandt! Men store Forandringer er det dog ikke, der er sket. Lønningsloven for Jernbaneetaten er jo fra 1902 eller 1903, og i de 5 Aar siden da er der jo ikke sket nogen overvældende Forandring, ikke noget, der efter min Mening kan motivere den Stilling, Staten her har indtaget. Maa jeg her indskyde, at det synes mig, at naar man nu overkommer at forhøje Lønningerne for alle i Tjeneste, kunde man med Rette have overkommet ogsaa at forhøje Pensionerne for de afgaaede, for dem, der for mange Aar siden ere afgaaede, og som paa Grund af Nutidens betydelige Fordyrelse i Forhold til den Tid, da deres Pensioner blev fastsatte, maa siges at være i Fattigdom og Nød. Det gælder navnlig de afgaaede Skolelærere, men det gælder for øvrigt ogsaa adskillige andre afgaaede Pensionister. Det har man imidlertid ikke kunnet overkomme. Sluttelig skal jeg kun sige til den højtærede Minister, at det var selvfølgelig saaledes, at jeg talte for egen Regning og ikke paa mit Partis Vegne. Mit Parti har jo udtrykt sig forleden ved Sagens første Behandling, og jeg har kun — som jeg ogsaa udtalte i mit første Foredrag — følt Trang til at lette mit Hjerte for de Bekymringer, som jeg maa nære overfor dette nu næsten vedtagne Lovforslag. Men jeg har paa den anden Side ikke gjort et eneste Skridt, ikke talt med et eneste Medlem, ikke virket noget eneste Sted eller paa nogen som helst Maade for at lægge denne Lov Hindringer i Vejen. Jeg har kun villet udtale, at jeg med Be-